

Keby som bol sudcom Ústavného Súdu

Akákoľvek súvislosť s inou osobou je len čisto náhodná. Všetky práva sú vyhradené autorkou textu. Ďakujem za pochopenie a prajem príjemný umelecký zážitok.

Venujem pani učiteľke.

Začalo sa to včera večer. Už som bola som v posteli keď v tom mi zrazu prebehla myšlienka, taká nudná, že som ju aj hneď vytesnila, ale poznám sa dobre a viem, že by ma trápila kým ju nevyriešim. A tak hneď z rána mi vpadla do oka. Kto je ústavný sudca? Vedela som, že mojej kamošky kamoška a jej kamošky kamošky dedko bol sudcom ústavného súdu. Vždy, keď sme ho videli sa nám zdal taký milý ,trochu nudný, ved' predsa každý starší človek je trochu nudnejší, to si priznajme. Ale jedná vec ma zarazila, o jeho práci. Chcete vedieť čo to bolo? Vážne?

Keď tak veľmi chcete ale nikomu to prezradiť nesmiete. Ale vážne nikomu, sľubujte na malíček! Ja som vás videla vy klamári! Dobre no, ja vám to poviem. Kedysi dávno ešte za mojich mladých čias sa stalo niečo nevidané, Pán Mrkvička, naozaj sa tak volal, sa išiel sťažovať. To sa robí na ústavnom súde. Ale prečo sa išiel sťažovať? Tak to preto lebo jeho mačka bola v Kaderníctve s.r.o, aj také existuje verte mi, vygooglila som to. A tam ju prefarbili na tigra, ako naozajstného tigra. A keď sa pán Mrkvička vrátil zo svojho záhradníctva v ktorom pracoval, tak sa tak zľakol svojej Micky, až sa potkol o papuču a rozbil vázu. Problém by nebolo, že je to váza ale pozor to nebola hocijaká váza kde by, to bola váza z obdobia kubizmu či bubizmu, veľmi vzácna a stará. A tak sa Pán Mrkvička išiel sťažovať na ústavný súd. Samozrejme všetci ho vysmiali, však predsa takéto veci sa neriešia na ústavnom súde. No lenže on to tak nenechal. Tak veľmi ho mrzela tá váza. A že jeho Micinku tak zoškaredili. Keď mi to kamoška vyrozprávala, lebo sa to dopyčula od jej kamošky kamošky a jej kamošky kamošky dedka, rozhodla som sa, že mu pomôžem. Bolo mi ho tak veľmi ľúto, keď si z neho urobili srandu. Predsa on chcel podať len jednu žalobu. Išla som ho navštíviť, pokúsiť sa mu pomôcť. Už som bola pred jeho bytom, keď sa na mňa poza bloku vrhli veľké oči ako svet, oranžová pokožka a obrovské ušiská a zubiská tak veľké ako sám obor, až som zvyškla a zutekala domov. Popritom ako som behala o život som sa zamyslela, nebola to náhodou jeho mačka Micinka? Jasné, že bola. Tak som sa zľakla, až som na ňu úplne zabudla. Keby videli tú mačku, určite by zmenili svoje rozhodnutie. Mali by z nej také nočné mory, až by spať nemohli. Tak som sa vrátila, zaklopala na dvere a pozdravila. Povedala som:

„Dobrý deň viem, že vás ústavný sud a sudca zavrhl ale ja by som vedela pomôcť“.

„Milé dievča to som veľmi rád ale ako?“.

„Mám jeden nápad, poďme protestovať!“

„Bojím sa, že nebudeme mať s kým“.

„Nebojte sa aj na to som myslela, predsa s mojimi kamoškami!“

-A áno je nás síce málo ale nezabudli ste my sme deti a všetci starý ľudia majú radi deti nemýlim sa?. A čo je podstatné urobia všetko pre nich.“

A tak sa aj stalo, pán Mrkvička, ja a moje kamošky, sme sa išli sťažovať, na Ústavný súd Slovenskej Republiky. Hneď ako nás spozorovali prichádzať s pánom Mrkvičkom a jeho Mickou a samozrejme nami oblečené vo svetoch, ktoré nám ušili naše babičky, okamžite otvorili brány. Boli takí milí, a tak dobrosrdeční, až som bola udivená. Dali nám limonádu aj koláčiky sme dostali. A nakoniec aj pánovi Mrkvičkovi podali žalobu na to zlé kaderníctvo s.r.o. A aby toho nebolo málo, dali mu jeho bubistckú či kubistickú sochu do opravy.

Keby som bola ja sudcom ústavného súdu rozhodne by som bola férová ku každému. Aby sa nestalo ,že ľudia vo vyššom veku nedostali infarkt z prefarbenej mačky Micky.